

Evanghelia fără Adunare (Biserică)

Niciodată nu a fost un început care să nu aibă legătură cu un țel; de aceea țelul trebuie să marcheze caracterul începutului. Este adevărat că cineva poate după aceea să-și schimbe planurile; însă în acest caz țelul său, pe care îl are acum înaintea lui, nu mai este în concordanță cu începutul. Nimic nu este mai clar decât că un țel trebuie să fie prezent în cadrul fiecărei misiuni și că această misiune trebuie să fie în concordanță cu acest țel, oricât de îndepărtat ar putea fi acesta. Țelul s-ar putea să fi fost foarte confuz, dar nicidecum din cauza aceasta lucrarea nu a început și nu a fost executată în legătură cu acest țel.

Slujitorul Domnului primește o misiune din partea Lui, să facă o anumită lucrare; s-ar putea ca el să nu priceapă rezultatul deplin al lucrării sale; dar pentru a fi credincios rezultatului, el trebuie să fie credincios misiunii. Dacă el nu știe ce trebuie să facă, atunci în mod necesar va fi nesatisfăcător în toată lucrarea lui.

Fiecare slujitor adevărat este chemat de Domnul și este dotat cu daruri. Un dar este o slujbă deosebită, și dacă fiecare slujitor așteaptă de la Domnul, el va primi îndrumări de la El prin Cuvânt, ca să placă Aceluia care l-a chemat.

Nimeni nu este un evanghelist, numai dacă Domnul l-a echipat pentru această slujire. Acesta este primul punct, și nimeni, care a primit învățătură prin Cuvânt, nu va tăgădui aceasta. După aceea urmează misiunea, pe care evanghelistul o primește de la Domnul. Aceasta este cauza din care rezultă în zilele noastre toată nedesăvârșirea și slăbiciunea în predicarea Evangheliei. Fiecare slujitor este numai atunci folositor și are rezultate, dacă el este aducătorul gândurilor Stăpânului său. De fiecare dată când el eșuează în a prezenta corect gândurile Domnului, el eșuează în misiunea lui, oricât de mare ar putea fi puterea lui ca vestitor. „Ca să placă celui care l-a înrolat” [2 Timotei 2.4] – aceasta este *prima* și cea mai importantă însușire a unui slujitor. Aptitudinile lui nu sunt suficiente. Ca să exprimăm în cuvinte simple: un slujitor poate avea orice aptitudine și cu toate acestea nu este de ajuns pentru slujire, deoarece el nu ține seama de dorințele Domnului său. Cel mai dotat evanghelist, oricât de mare ar fi puterea lui, va eșua în slujirea lui, dacă el nu știe ce dorește Domnul să realizeze prin predica lui. De aceea este foarte important ca el să învețe de la Domnul ce trebuie să facă.

La predicarea Evangheliei trebuie să luăm lumină din Scriptură pentru misiunea noastră, ori din scrierile dinainte de înălțarea la cer a Domnului, ori din cele de după aceea. Înainte de înălțarea la cer exista mântuirea sufletului, însă nu exista Adunarea (Biserica), și evanghelistul care se lasă călăuzit numai de măsura de lumină care era prezentă înainte de înălțarea la cer, nu corespunde misiunii sale. Oricât de dotat ar fi el, el cunoaște numai în parte gândurile Domnului și face lucrarea Domnului nepăsător – chiar dacă aceasta nu este intenția lui, recunosc – însă astăzi este deosebit de important să se cunoască calea desăvârșită. Nu sunt două căi. Faptul că cineva este *aproape* de calea corectă sau are râvnă și succes nu este o compensare a faptului că el desconsideră voia lui Dumnezeu sau este în necunoștință de dorințele lui Dumnezeu. [...]

Darurile au fost date *după* înălțarea la cer a Domnului nostru, și de aceea evanghelistul, dacă el a fost învățat de Domnul, care i-a împrumutat darurile de har, trebuie să aibă acum un țel clar înaintea lui, care este în concordanță cu gândurile lui Hristos. Ori evanghelistul se folosește numai de lumina care era prezentă înainte de înălțarea la cer a lui Hristos – și în acest caz el nu leagă darul lui cu izvorul darului și în acest caz mărturia este incompletă. Ori știe că el este un evanghelist prin harul Unuia lepădat pe pământ, al Hristosului înălțat – atunci el se ostenește să conducă suflete „de la întuneric la lumină și de sub puterea lui satan la Dumnezeu”, pentru ca ele „să primească iertarea păcatelor și moștenire între cei care sunt sfințiți prin credința în Mine”, adică în Hristosul glorificat [Faptele apostolilor 26.18].

Dacă mântuirea sufletelor pierdute este singurul țel înaintea ochilor, atunci fiecare parte a slujirii evanghelistului exprimă mai mult sau mai puțin acest țel. Dacă țelul este Hristos și unirea noastră cu El în glorie (așa cum cu siguranță va trebui să fie, dacă evanghelistul știe că el a fost trimis de Mântuitorul înălțat la dreapta lui Dumnezeu ca să predice vestea bună despre lucrarea înfăptuită), atunci începutul și fiecare parte a lucrării sale poartă însușirea acestui adevăr, și sufletele, care primesc mesajul lui, vor fi luminate în armonie cu aceasta. Dacă evanghelistul preia darul său de la Hristosul înălțat, atunci el trebuie, dacă el are sincer înaintea lui această chestiune simplă, să cerceteze gândurile Hristosului înălțat și să caute sufletele care cred într-un Hristos înălțat. Și, crezând, ele vor primi Duhul care le va uni cu Cel care acum este absent.

Adunarea (Biserica) a venit ca urmare a lepădării lui Hristos. Ea nu a apărut atâta timp cât în primele capitole din cartea Faptele apostolilor a existat o ofertă din partea Domnului aflat în glorie adresată lui Israel, până când Ștefan nu a fost omorât cu pietre. Însă Adunarea (Biserica) era tot timpul singurul punct adevărat de adunare.

Sfinții au fost botezați acum într-un singur Duh ca să alcătuiască *un singur trup*; cel mai slab mădular este necesar și siguranța sufletului nu este acum *singurul țel* al Evangheliei, ci că credincioșii devin uniți cu Hristos, Capul din cer, și uniți unii cu alții pe pământ prin Duhul Sfânt. Este de cea mai mare importanță dacă evanghelistul a înțeles care sunt gândurile Domnului, prin aceea că El i-a dat darul unui evanghelist. Altfel el nu va putea îndeplini obligația lui față de suflete și nici nu îi va fi plăcut Domnului, oricât de serios și de credincios ar fi el. Dacă el își propune în inimă ca țelul lucrării lui să se limiteze la mântuirea sufletelor, atunci el nu poate face nimic mai mult până când îngrădirile din mintea lui sunt înlăturate. Dacă predicatorul în cunoașterea lui și în hotărârea lui nu merge mai departe de iertarea păcatelor, s-ar putea să fie convertiți ca în Efes, care nu erau mai departe decât Apollo, care le-a predicat și care cunoștea numai „botezul lui Ioan”. Când Duhul lui Dumnezeu binecuvântează Cuvântul propovăduit, atunci binecuvântarea este în concordanță cu ceea ce a fost prezentat. Aceasta este denumită în 1 Corinteni 3 ca fiind lucrarea unui om; ea poate fi înțeleaptă, nechibzuită sau rea. Lucrarea făcută depinde de învățătura dată de slujitor. Sufletele pot primi ajutor sau lumină de la Domnul în alt fel, însă întotdeauna va fi o concordanță cu învățătorul și cu cei care primesc învățătură. De aceea ucenicii, pe care Pavel i-a găsit în Efes, care s-au convertit prin Apollo, nu erau mai departe decât evanghelistul lor.

Menționez aceasta, ca să arăt că este important să se pună o temelie corectă și să se înțeleagă timpul, căci altfel cei convertiți vor fi împiedicați și vor fi păgubiți. Sunt sigur că nici un predicator nu poate pune o temelie, care exclude lumea, dacă el nu știe că el este unit cu Hristos și că el primește darul lui de la un Hristos înălțat la cer, pe care Îl așteaptă. Evanghelistul trebuie să știe unde este El, și să primească îndrumări de la El, care sunt în concordanță cu scena de pe care El le face cunoscut, atunci evanghelistul va rămâne în concordanță cu mărturia actuală a Domnului.

Este imposibil să te separi de lume, atâta timp cât nu ști ce înseamnă să fi ceresc. Nimic nu poate abate inima de la lucrurile pământești decât numai Duhul lui Dumnezeu, care ne conduce în părtășia cu Hristos, acolo unde este El. Dacă inima a găsit o legătură tare cu Hristos, atunci ea va găsi curând strângerea laolaltă corectă sau cum ar trebui să se strângă laolaltă. Deseori se rezolvă problema legată de iad sau de cer pentru viitor, dar nu se întrebă dacă *acum* este pământul sau cerul. Adevărata cauză - indiferent dacă slujitorii vor s-o vadă sau nu – pentru care sunt așa de mulți adepți ai Evangheliei fără legătura cu Adunarea (biserica), este aceea că se poate liniștit rămâne în lume și năzui după lucruri pământești, dar se caută cu râvnă salvarea sufletelor de la iad. Însă aceasta niciodată nu ar putea fi așa, dacă s-ar avea ca țel unirea sufletelor cu Hristos în cer, pentru ca ele să nu fie din lume, deoarece El nu este din lume. Practic este așa, că cei mai mulți evangheliști recunoscuți sunt aceia care niciodată nu au rupt-o cu lumea. Nimeni nu poate păstra sincer adevărul referitor la Adunare (Biserică), dacă nu a renunțat într-o anumită măsură la lucrurile pământești. Constituția Adunării cere ca speranța ei să fie cerească și puterea și sprijinul ei să fie spiritual. Este imposibil să fi un mădular adevărat și sincer al trupului lui Hristos pe pământ, fără să vezi că acestei chemări sublime îi poți corespunde numai dacă ești ceresc și spiritual. Nivelul acesta cel mai înalt al relațiilor reciproce și această unitate de natură total nouă, unde fiecare mădular influențează pe celălalt, poate fi înțeles numai în Adunare. Când se înțelege aceasta iau naștere în inimi sentimente noi și deosebite pentru poporul lui Hristos aici pe pământ, care altfel nu pot fi cunoscute.

Sunt convins și trist că motivul slăbiciunii la cei nou convertiți este întemeiat astăzi în principal pe faptul că predicatorii nu îndreaptă atenția suficient spre Domnul, *acolo unde El este acum*, de la care ei au primit darurile lor. Din acest motiv ei caută învățătura pentru misiunea lor în locurile din Scriptură dinaintea întemeierii Adunării, și toată lucrarea lor poartă amprenta necunoașterii sau indiferenței lor. Este foarte dureros să amintim aceasta, dar este foarte necesar. Facă Domnul ca fiecare să cunoască ce se cuvine și că, dacă a fost trimis de Capul Adunării, trebuie să împlinească clar și cu băgare de seamă misiunea dată de Hristosul înălțat la cer, pe care oamenii L-au lepădat.